

Αγώνας με βάση την πραγματικότητα και όχι ψευδαισθήσεις...

Πρόσφατα, στην έγκυρη Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία των Αθηνών, είδε το φως της δημοσιότητας άρθρο με αναφορά στο λεγόμενο δόγμα του ενιαίου αμυντικού χώρου. Στο άρθρο προβαλλόταν η θέση ότι, η Ελλάδα καλεί ουσιαστικά την Κύπρο να αναλάβει το βάρος μιας αυτόνομης άμυνας, ώστε η Ελλάδα να μην κινδυνεύσει να αποστεί των στόχων της ΟΝΕ.

Όπως ήταν φυσικό, από όλες σχεδόν τις πλευρές, την Κυβέρνηση, τα Κόμματα, τους Βουλευτές, τον Έλληνα Πρέσβη αλλά και την επίσημη Ελλάδα, έγινε προσπάθεια να υποβαθμιστεί το άρθρο της Ελευθεροτυπίας, αν όχι να χαρακτηριστεί ως μη ακριβές και να βεβαιωθεί για άλλη μια φορά ο Κυπριακός λαός ότι τίποτε δε συμβαίνει, ότι το δόγμα βρίσκεται πάντα εν ενεργεία και οι σχέσεις των δυό Κυβερνήσεων εξακολουθούν να είναι αγαστές.

Δεν χωρεί καμμία αμφιβολία ότι οι σχέσεις Ελλάδας-Κύπρου και μέσω των Τουρκοκυπρίων, Τουρκίας-Κύπρου, λόγω των πολιτιστικών σχέσεων και των κοινών καταβολών, παρουσίαζαν πάντα μια ιδιαιτερότητα. Μια ιδιαιτερότητα, που λόγω συγκυριών στοίχισε στη χώρα μας κι'ένα πραξικόπημα και μια εισβολή.

Από καθαρά πολιτισμικές/εκπαιδευτικές, οι σχέσεις αυτές άρχισαν να αλλάζουν με την αποχώρηση των Τουρκοκυπρίων από την Κυβέρνηση το 1963 και βεβαίως αργότερα με την Τουρκική εισβολή, που μετέτρεψε το υπό κατοχή βόρειο τμήμα της χώρας μας σε τουρκικό προτεκτοράτο. Ταυτόχρονα, στο ελεύθερο μέρος της Κύπρου, άρχισαν να δημιουργούνται κάποιοι μηχανισμοί μιας σιωπηρής μορφής ένωσης εκ των κάτω, "αφού δεν υπήρχε πια η ενοχλητική παρουσία των Τουρκοκυπρίων".

Η ανάγκη του κ. Κυπριανού όταν ήταν Πρόεδρος για κάποιας μορφής κηδεμόνευση από την Ελλάδα, οι ευρύτεροι χειρισμοί της Κυβέρνησης Κληρίδη και η συνεχής διολίσθηση του κυβερνώντος τα τελευταία 6 χρόνια κόμματος του Συναγερμού, από κατεξοχήν κόμμα των αστών και των επιχειρηματιών σε κόμμα κυριαρχούμενο από την εθνικιστική ακροδεξιά, είχαν ως αποτέλεσμα την επιτάχυνση της διαδικασίας ένωσης εκ των κάτω, που ενώ δεν έχει εξαγγελθεί θεωρείται ωστόσο φυσιολογική. Και τούτο εξαιτίας της ανασφάλειας που νιώθει ο μέσος Ελληνοκύπριος, όσο και μιας μη ορθολογικής κατά την άποψή μας, εξωπολιτισμικής ταύτισης με την Ελλάδα, τη στιγμή που επίσημος στόχος της Πολιτείας δεν είναι η Ένωση αλλά η συνύπαρξη και συμβίωση με τους Τουρκοκυπρίους σ'ένα καθεστώς ομοσπονδίας.

Κάποια διαφοροποίηση παρατηρήθηκε επί διακυβερνήσεως Βασιλείου, λόγω της εκ του σύνεγγυς παρουσίας του ΑΚΕΛ και λόγω των συμβούλων και συνεργατών του κ. Βασιλείου και βεβαίως και των δικών του Ευρωπαϊκών προσανατολισμών.

Καταλυτικό ρόλο σ'αυτή τη διαδικασία έχει παίξει και ο λαϊκισμός, που αλλού λιγότερο αλλού περισσότερο, έχει πλήξει δυστυχώς όλους τους κομματικούς χώρους.

Το γεγονός παραμένει ότι η Κύπρος έχει να διεξάγει αγώνα για την πολιτική της οντότητα και επιβίωση καθώς και την αποκατάσταση της ανεξαρτησίας της, μέσα σ'ένα περιβάλλον, που δυστυχώς καθόλου δεν ευνοεί τα δικά της συμφέροντα.

Για να έχει κάποιες πιθανότητες επιτυχίας, αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να διεξάγεται στα πλαίσια του λαϊκισμού, του συναισθηματισμού, της πατριδοκαπηλίας, της έλλειψης σοβαρότητας και του μή συσχετισμού στόχων και μέσων αλλά έχει ανάγκη χάραξης μιας πορείας που θα χαρακτηρίζουν η συνέπεια, η σοβαρότητα και ο πραγματισμός. Χωρίς να παραγνωρίζονται τα διεθνή συμφέροντα, θα πρέπει να συνειδητοποιούνται και προωθούνται τα πραγματικά κυπριακά στην ευρύτερή τους έννοια συμφέροντα, όπως άλλωστε γίνεται στις περιπτώσεις όλων ανεξάρτητα των κρατών.

Οι ωραιολογίες και οι πομπώδεις υποσχέσεις καθόλου δεν ωφελούν. Απλά αποκοιμίζουν και αποπροσανατολίζουν, τη στιγμή που χρειάζεται όραμα, εγρήγορση και εκμετάλλευση τυχόν ευκαιριών. Ακόμα δεν επιτρέπουν τη χάραξη της σωστής στρατηγικής.

Εμείς δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία ότι η Ελλάδα έχει όλη την καλή προαίρεση να βοηθήσει την Κύπρο, τους Ελληνοκύπριους για να ακριβολογήσουμε. Όμως η λογική και η ιστορία των κρατών λέει ότι η Ελλάδα θα το πράξει, ενόσω δεν θίγονται τα δικά της συμφέροντα, ενόσω δεν κινδυνεύουν οι στόχοι που έχει θέσει για τον εαυτό της και δεδομένου ότι της το επιτρέπουν οι διάφορες της δεσμεύσεις, στρατιωτικές, οικονομικές ή πολιτικές.

Η περίπτωση των S300, δεν θα έπρεπε να είχε αφήσει οποιαδήποτε αμφιβολία για το μέχρι που μπορεί να φτάνει η Ελλάδα. Χαρακτηριστική ακόμα των δεσμεύσεων και υποχρεώσεων αλλά και της ανάγκης υλοποίησης των στόχων της, ήταν η στάση της Ελληνικής Κυβέρνησης στο νατοϊκό επιδρομικό πόλεμο εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, όταν σχεδόν το 95% των Ελλήνων ήταν υπέρ των Σέρβων.

Επομένως, όταν η Ελευθεροτυπία αναφέρει ότι, δεν θα επιθυμούσε η Ελλάδα να θέσει σε κίνδυνο τις πιθανότητες επίτευξης των στόχων της ΟΝΕ, (εξαιτίας της Κύπρου) δε λέει παρά μόνο την αλήθεια. Κάμνει η εφημερίδα μια διαπίστωση, που συνάδει πλήρως με την ακολουθούμενη πολιτική Σημίτη, εκείνη της πλήρους ευθυγράμμισης με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Άλλωστε όταν διαβάσει κανείς το σχετικό άρθρο, θα αντιληφθεί ότι οι συντάκτες του έχουν αρκετές αξιόπιστες πληροφορίες και τεκμηριώνουν σε μεγάλο βαθμό αυτά που διατείνονται.

Θα πρέπει ακόμα να συνειδητοποιηθεί ότι οι πιο σημαντικές δυνάμεις στην περιοχή μας, που ευνοούνται και ενισχύονται σ' αυτό το ρόλο από τις Η.Π.Α., είναι η Τουρκία και το Ισραήλ και ότι όσα μεγαλόσχημα και να λέγονται, η σημασία της Ελλάδας στην περιοχή αλλά και στην ίδια τη Βαλκανική, δεν είναι αυτή που θέλουμε να πιστεύουμε.

Τούτων λεχθέντων, ο μέσος Ελληνοκύπριος θα πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι:

- Η Ελλάδα θα βοηθήσει την Κύπρο, ενόσω κάτι τέτοιο δεν έρχεται σε σύγκρουση με τα δικά της συμφέροντα και υποχρεώσεις. Τις δηλώσεις περί casus belli και "συμφερόντων του ευρύτερου Ελληνισμού", θα πρέπει να τις αντικρίσει κανείς στα πλαίσια της ρητορικής, παρά μιας υλοποιήσιμης πολιτικής.
- Για το Αμυντικό Δόγμα, πολλά μπορεί να λέγονται και να ακούγονται. Ωστόσο, όπως αρκετοί επώνυμοι έχουν αναφέρει, πρόκειται για κάτι που προορισμό έχει την εσωτερική κατανάλωση και την αναβάθμιση του προς τα έσω ειδώλου των Κυβερνήσεων Κύπρου-Ελλάδας, παρά ότι μπορεί να προσφέρει ουσιαστικά, είτε επενεργώντας

αποτρεπτικά είτε για την άμυνα των πρώτων ωρών σε περίπτωση επίθεσης.

Είναι πολλές οι σχετικές δηλώσεις επωνύμων Κυπρίων αλλά Ελλήνων κυρίως, όπως για παράδειγμα των κυρίων Μητσοτάκη, Φλωράκη, Παπαρήγα, Παπούλια, Παπακωνσταντίνου. Ο τελευταίος μάλιστα παρατήρησε κάποτε εύστοχα ότι "το δόγμα δεν είναι τίποτε άλλο παρά αέρας κουπανιστός!" Άλλωστε, αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς οι Κύπριοι, αυτοί που δεν έχουμε ψευδαισθήσεις, μόνο έτσι το έχουμε νιώσει μέχρι της στιγμής..

Εκεί που φάνηκε ότι υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να ενοχλήσει την Τουρκία, οι S300, τα κατάφερε με τις απειλές και τα δικά της διαβήματα και των Αμερικανών συμμάχων της και φυσικά και τις "υποδείξεις" της Ελληνικής Κυβέρνησης προς την Κυπριακή, να μην έρθουν στην Κύπρο. Βέβαια για να επισημοποιήσουμε το διαζύγιο με τη σοβαρότητα, δηλώσαμε αργότερα ότι θα φέρουμε πυραύλους μικρότερου βεληνεκούς. Και τίθεται λογικά το ερώτημα. Αν και πάλι είναι ενοχλητικό για την Τουρκία το νέο οπλικό σύστημα, δεν κινδυνεύουμε να ξαναμπούμε πάλι στην ίδια τραυματική εμπειρία και να ξαναφάμε τα μούτρα μας; Αν πάλι το νέο σύστημα δεν ενοχλήσει την Τουρκία, δεν θα πρόκειται για κώνωπα επί κέρατος βοός και απλά θα εξανεμίσουμε μερικά ακόμα εκατομμύρια; Δυστυχώς, η όλη υπόθεση της άμυνας της Κύπρου θα λέγαμε ότι τοποθετείται ανάμεσα σε δύο συντεταγμένες, εκείνη του κωμικού και εκείνη του εξευτελισμού, αν βέβαια δεν υπήρχε στη μέση η φοβερή αφαίμαξη των οικονομικών του Κράτους.

Μια μικρή χώρα όπως η Κύπρος, δεν μπορεί να εντρυφεί σε παλικαρισμούς που να καταλήγουν σε γελοιοποίηση. Ταυτόχρονα δε σημαίνει ότι μια μικρή χώρα, σηκώνει ψηλά τα χέρια και ικετεύει, παραμερίζοντας κάθε ίχνος αξιοπρέπειας.

Η βοήθεια της Ελλάδας είναι αναμενόμενη χρήσιμη και αναγκαία, φτάνει να γίνει αντιληπτό μέχρι που μπορεί να φτάσει και τι μορφή μπορεί να πάρει. Ακόμα είναι λογικό, η μικρή και αδύναμη Κύπρος να αναμένει από τους μεγάλους να γίνουν κατανοητές οι θέσεις της. Να συνειδητοποιήσει όμως ποια είναι τα δικά τους συμφέροντα και τι μπορεί να αναμένει απ'αυτούς.

Είναι η γνώμη μας ότι κάποια άλλα ανοίγματα προς τους δύο "μεγάλους" της Ε. Ένωσης, τους Γερμανούς και τους Γάλλους, δεν θα έβλαψαν, όπως δεν θα έβλαψαν και κάποια περισσότερη σημασία προς την πλευρά της Ρωσίας, που παρά τα προβλήματα της, κατάφεραν οι Αμερικανοί με τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία να της δώσουν και πάλι κάποιο αυξημένο ρόλο στις παγκόσμιες υποθέσεις.

Η θέση της Κύπρου καθόσον αφορά τη λύση του πολιτικού μας προβλήματος καθόλου δεν είναι καλή. Μάλιστα αν θέλουμε να ακριβολογήσουμε βρισκόμαστε σε δεινή θέση. Ας μετρήσουμε λοιπόν ξανά τι μπορούμε να περιμένουμε από την κάθε πλευρά και ας αυξήσουμε τα καλάθια όπου βάζουμε τα αβγά μας, σε μια προσπάθεια να αυξήσουμε δυνητικά τη βοήθεια που μπορούμε να αναμένουμε, μακριά από ρητορείες και συναισθηματισμούς. Άλλωστε η για πολλά χρόνια προσήλωση σε μια συγκεκριμένη πολιτική θα πρέπει να έχει καταδείξει για την αποτελεσματικότητά της ή όχι.

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
20.8.1999